

Metlikovič Kiloš.
Poština plačana v gotovini.

angelček



*slovenski
mladini*

Letnik 37 * 9 * 1928/29

Dosebina k 9. številki: Lgh: Kako je pri nas v šoli. — Radivoj Rehar: Punčka in račka. — Maksimov: Leni pastir. (Pesem.) — J. E. Bogomil: Pri šmarnicah. — Lea Fatur: Divji mož in razvajena otroka. — Gustav Strniša: Krt. (Pesem.) — Janko Polak: Ob zibelki. (Pesem.) — Puci in muc. — Bogomil: Ljubi Marijini otroci. — † Darko Matjašič. — Uganke, skrivalice in drugo.



Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 9 razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922, 1925/26, 1926/27, 1927/28, ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga določi žreb.



Uprava Vrtea (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.



Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1928/29
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtea in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtea in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Zagonetke v 8. številu so prav rešili: Jug Franjo, Studenci pri Mariboru; Dacar Peter, Tržič; Poljanec Julka, Križe pri Tržiču; Ivanka Seršen, Domžale; Barle Ruža, Novo mesto; Ivan Miklavžin, Vrbje pri Žalcu; Čampa Ivan, Ljubljana, Marijanišče; Čač Stanko, Ljubljana; Janez Stepan, Čurili pri Metliki; Erjavec Karol, Knol Vincenc, Pezdirc Vladimir v zavodu sv. Stanislava, št. Vid; Ivanuša Fr., Jan Lovro, Arnšek, Zupanc in Planinec, Veržej; Marija Brenčič, Podlipa; Pavla Pajer, Julka Černilec, Danica Bučar, Cirilka Ahačič, Katica Zupan, Marica Boncelj, Marija Lotrič, Stanka Blaznik, Milena Levstek, Katka Kalan, Martina Oblak, Rezika Žagar, Tončka Poljanec, Zofka Tonja, Danica Kranjc, Iva Volčjak, Marica Hafner, Angela Kalan, Marica Jelovčan, Lenica Mrak, Cirila Valenti v Škofji Loki; Košir Milka, Koželj Vanda, Cvetka, Marjan, Barle Ruža, Mihelin Fanika, Plavec Anica, Kastelic Jelenica, Jaklič Jožica, Češnovar Elica, Korbar Ana, Kos Malči. Rozman Štefka, Mužič Slava, Pečjak Pepca, Radovan Milena, Preželj Milka, Novak Angela, Kovač Marija, Pavčič Marija, Kalčič Vlasta, Škrabar Hedvika, Košir Danica, Prešeren Cvetka v Novem mestu deklinška šola.

Izžreban Stanko Čač.

Beseda ugankarjem.

Nihče se ni oglasil, da bi bil kaj potarnal. Zato moram spet kar tako malo pokramljati, dokler Ločanke ne dobe kakšnih naslednic.

Pomenimo se danes o tem, kaj zahteva od nas spreminjevalnica. Saj že beseda sama pove: iz danih besed moramo narediti druge besede, ki imajo istotoliko črk in iste črke, kakor dane besede. Zgled: Žena — Neža, napis — nasip, komar — moka, slak — klas... Dana naloga lahko zahteva še več. Zgled: Prve črke novih besed naj povedo imeni dveh slovanskih rek. Imaš besede: lok, kor, sok, kal, ris, sto, peč, eva. Prenaredi: kol, rok, kos, alk, sir, ost, čep, ave. Prve črke povedo: Krka — Soča.

Lahko tudi združimo izpuščevalnico in spreminjevalnico v eno nalogo. Kaj je izpuščevalnica, še veš? Zgled: Izpusti pri naslednjih besedah prvo črko, iz ostalih črk pa nastavi novo besedo: pamet — meta, tema; Koper — pero; kalin — lina; skleda — dekla. Zastavljaivec sme seveda postaviti še kako drugo zahtevo, kakršno sam hoče. Toliko prostosti mu že moramo pustiti in se njegovim zahtevam pokoriti, če hočemo dano nalogo prav rešiti.

G. L. J. Ver... škoda, da nisi piruha poslal pred enim mesecem. Zdaj bo moral čakati prihodnje Velike noči. Vzemi pa za eno uganko vselej najmanj eno četrtinko pze. Premajhni listki se radi zgube. To velja tudi za druge. — G. J. L. Var... V prihodnje sestavi uganko in prideni zraven rešitev. Priposlana je dobra. Nadaljujta oba!

J. L.



Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

9. V maju.

Gospoda nadzornika smo vendar pričakali. Poslušal je naše odgovore, včasih pokimal, včasih pa tudi odkimal. Pridne je pohvalil, lenuhe malo pokregal. Priporočil nam je, da moramo šolo redno obiskovati in da učenja ne smemo zanemarjati, če ne, nam bo še kdaj žal. Pa ne, da bi bil kaj zvedel o moji »šoli« na Robnikovem griču?

Pohvaliti moram našega prejšnjega gospoda učitelja. Nič ni pozabil na majniški izlet. Sedanjemu gospodu učitelju je vse povedal, kam nas mora peljati. In smo šli. Imel sem srečo, pa sem si sam prislužil potrební denar. Mesarju sem poganjal kravo, pa sem prislužil dva dinarja, nekemu tujcu sem pokazal pot na kolodvor, pa sem dobil tri dinarje, dva kovača sem pa — našel. Res, našel sem denarnico s precejšnjo vsoto, pa sem jo dal gospodu župniku, da so najdbo oznanili na prižnici. Ker se ni nihče zglasil zanjo — prešmentana reč! — pa sta bila kovača moja.

Izlet bi vam popisal, pa kaj bi —? Izlet je izletu podoben. Sami pojdite na izlet, pa boste vedeli, kako

jē. Veseli smo bili, peli in vriskali smo, veliko lepega smo videli in tri noči zapored se mi je sanjalo, da sem še vedno na izletu. Pijani pa nismo bili nič, pač pa trudni, trudni, zelo trudni. Ko smo prišli zvečer domov, smo kar pocepali. Šele drugi dan so se nam razvezali jeziki, da smo dopovedovali, kako je bilo na izletu.

Silno všeč mi je v mesecu maju kmetijski pouk. Na šolskem vrtu delamo, kopljemo, gnojimo in sadimo, da je veselje. Samo to je škoda, da ni to naše, kar bo zrastle. Svetovali so nam pa, naj doma prosimo vsak za košček njive, kjer bomo isto lahko delali, kar na šolskem vrtu, samo s tem razločkom, da bo pridelek naš. Toliko časa sem potem doma prosil in ongavil, da sem dobil deset korakov dolg kos na mali njivici za našim travnikom. Posadil sem tam krompir in fižol. Nasadil sem ribenčana. Upam, da ga bom toliko pridelal, da bo prihodnje leto za zvezke. Krompir bomo pa pekli na paši.

Ta mesec smo imeli v šoli tudi predavanja o škodljivosti alkoholnih pijač. Povedali so nam toliko novega o škodljivosti tega sovražnika, da sem sklenil: pijanec pa ne bom!

Kakor veste, je maj tudi Marijin mesec. Gospod katehet nam vedno priporočajo, naj poskusimo ta mesec tudi mi, da napravimo Mariji kakšno veselje. Veste, kaj sem jaz sklenil? Ves mesec ne bom sestri nič nagajal in brata ne bom nič dražil. In za šolo se bom učil na vso moč pridno. Skrbelo me je, kako bo šlo, pa sem le izpeljal. Kolikokrat sem imel že roko pripravljeno, da bi bil brata uščenil, pa sem se moral premagati. Pa sem imel na jeziku trdo besedo, da bi jo bil zabrusil sestri v obraz, pa sem se spomnil svojega trdnega sklepa. In v šoli sem bil pri računstvu dvakrat pohvaljen — pomislite vi! — jaz, pa pri računstvu! — »Pasja vera!« so rekli naš oče, »to pa ni malo!«

Torej vidite, da znam biti tudi priden, če hočem. Vi pa letos poskusite, če se tudi znate premagati. Boste videli, kako ta reč gre in kako je potem v srcu prijetno.

Še tole naj povem. Ta mesec sem šel tudi nekaterikrat na lov. Pa ne na zajce in lisice in ne na medvede in medvediče, ne na volkove in volčiče, ampak nad

same žive hrošče. Šaj jih poznate tiste rjave požeruhe, ki se vsako četrto leto prikažejo in objedajo naše hraste, nazadnje pa, kar je. Šel sem v naš gozd. Nesel sem s seboj tri rjuhe in eno vrečo, za pomoč pa še dolgo preklo. Pogrnil sem rjuhe, splezal na hrast, s preklo sem zamahnil po vejah in hrošči so se usuli kakor orehi. Stresel sem jih v vrečo, doma pa vrečo poparil in hrošči so poginili. Nesel sem jih nato k županu in sem dobil zanje 50 par za liter. Vsega skupaj sem zaslužil s hrošči za en klobuk. Tako, vidite, znam. Oče pravijo, da bom pridobiten človek, četudi drugače veliko ne obetam — —.

Kaj se je pa primerilo Tomanovemu Jožu? Prelakomen je bil. Misli je s hrošči obogateti. Ni bil zadovoljen s tistimi hrošči, ki jih je bil natresel: šel je v nedeljo popoldne med krščanskim naukom še na županovo dvorišče kopat mrtve hrošče, da bi jih potem še enkrat prodal. Ali dobil ga je županov hlapec in od tistega časa ni smel nič več nositi hroščev. Še tistih mu niso hoteli plačati, kar jih je res sam natresel.

Meni je dala sestra podobico, ker ji nisem ves mesec nič nagajal, brat mi je pa obljubil, da bo gnal enkrat namesto mene krave na vodo. Tako mi je moje premagovanje le nekaj koristilo. Mati so pa rekli: »Pobožnost je za vse dobra.« I ja, pobožnost že!

Radivoj Rehar:

Punčka in račka.

Pravljica.

V veliki in lepi sobi sta stali na hrastovi omari punčka in račka. Punčka je bila iz porcelana, račka pa iz celuloze, a obe sta spadali med najljubše igrčke deklice Vere. Mirno, toda samozavestno sta stali na svojem mestu in zrlji z drobcenimi očki doli po mehkih stolicah, lepo pregrnjenih mizah in bogato okrašenih omarah. Le včasih, kadar se je deklici Veri zahotelo, sta morali zapustiti svoje vzvišeno mesto in se napotiti na tla, kjer sta se pridružili celi vrsti drugih punčk, račk, ptičk, žog in podobnih igrčk.

Taki izprehodi so jima zelo ugajali; le žal, da so bili tako redkoštevilni. Kako lepo in veselo je bilo, sukati se po mehkih preprogah, prekopicovati se preko glave in uganjati še druge podobne šale! Še vse bolj veselo pa je bilo, kadar sta šli z deklico na izprehod v lepi in s pisanim cvetjem zasajeni grajski park. Vozili sta se v vozičku z belimi blazinami in šarenimi zavesami, sprehajali se po zeleni travi in mehkem mahu, in račka je tu in tam stopila tudi v ribnik in zaplavalala po srebrni gladini kakor prava pravcata živa račka.

Nič ni torej čudnega, da sta si porcelanasta punčka in celulozna račka od srca želeli, da bi se mogli kdaj tudi sami in brez tuje pomoči gibati, igrati in sprehajati. Te njune želje so bile tako silne in tako vroče, da sta se ljubemu Bogu zasmilili in je v svoji neskončni dobroti sklenil, da jima jih spolni. Naročil je tedaj tistemu angelu, ki je bil angel varuh deklice Vere, naj stopi na zemljo in naj obudi porcelanasto punčko in celulozno račko. In angel je storil, kakor mu je bilo ukazano. Stopil je na zemljo, dotaknil se s svojim prstkom punčke in račke, da sta oživel, in jima je dejal:

»Po naročilu svojega Gospoda vama dajem življenje; živeli pa bosta samo ponoči! Ko se bo proti jutru oglasil prvi zvon, morata biti vselej spet na svojem vsakdanjem mestu! Če bosta kdaj prekršili ta ukaz, bosta zgubili njegovo milost!«

Tako je dejal angel, razprl perutnice in se spet povrnil k dobremu Bogu.

Punčka in račka sta bili tega neznansko veseli; skočili sta z omare in se napotili po sobi. Tekali in skakali sta po pisanih preprogah, prekopicovali se preko glave in zbijali še druge take in podobne šale. Ko pa je napočil njun čas, sta se spet vrnili na omaro in postali porcelanasta punčka in celulozna račka...

Zgodilo se je pa nekega poletnega večera, da so bila vrata tiste sobe le priprta in ko sta punčka in račka to opazili, sta vsi veseli smuknili na hodnik, s hodnika na verando in ven v grajski park. Kako nebeško lep je bil prizor, ki sta ga tedaj zagledali! Z neba je sijal srebrni mesec in razlival svoje čarobne žarke preko drevja

in cvetja, stezic in gredic in preko kovinasto-gladke površine tihega ribnika...

Punčka in račka sta zavriskali od sreče in veselja in kakor zgubljeni od vse te bajne lepote sta se napotili v čarobno noč. Kakor brez uma sta tekali po belih stezicah in rosnih gredicah ter prispeli naposled tudi do tihega ribnika.



»Čuj,« je dejala tedaj račka punčki, »jaz bom zaplaval po tej lepoti!«

»Kaj pa naj jaz storim?« je vzkliknila punčka.

»Z menoj pojdi!« je odgovorila račka.

»Ne morem!« je potožila punčka.

»Čakaj,« se je domislila račka, »že vem: na hrbet mi boš sedla in jaz bom zaplaval.«

Punčka je storila, kakor ji je račka svetovala, sedla ji je na hrbet in odplavali sta po srebrni, od mesečine obsijani gladini. Joj, to je bilo veselje, tako neizrečeno veselje, da se nikakor nista mogli odločiti za vrnitev.

»Čuj,« je vzkliknila naposled punčka, »čas bo, da se vrneval!«

»Le še malo me pusti!« je dejala račka in se še hitreje zagnala po ribniku.

»Vrniva se,« je zaprosila punčka; »dani se že!« A račka je ni poslušala. In tako se je zgodilo, da se je punčka naposled odločila, da sama odide. Pognala se je v vodo, da bi splavala na breg, a v tistem trenutku se je oglasil v vasi prvi zvon — in punčka je postala spet porcelanasta. Pogreznila se je v vodo in obležala na dnu... Račko pa, ki je bila iz celuloze, je odnesla voda čez jez pod mlinska kolesa, ki so jo na drobne kosce razbila...

Tako se je bila nad obema žalostno spolnila za prestopek napovedana kazen.

Maksimov:

Čeni pastir.

*Komaj prvi zor napoči,
petelinček z grede skoči,
putke svoje prebudi,
poje jim: kikiriki!*

*Prebudi iz sanj se ptička,
skoči urno iz grmička,
pesem jutranjo žgoli,
z roso zmiva si oči.*

*Žive vse so že dobrave,
ptički pojejo pozdrave,
kličejo: čri-čri-čri-čri —
kje si zopet, deček ti?*

*Deček v postelji še spava,
tožno v hlevu moka krava,
na pastirja se jezi,
ker najlepši čas prespi.*

J. E. Bogomil:

Pri šmarnicah.

Ljube majniške cvetke — šmarnice — so dehtele v gozdu, šmarniška pobožnost je pa v cerkvah dvigala srca k Mariji.

Topla majnikova nedelja je bila, ko je Dobnikova Ivanka v novi obleki prvič namerila svoje korake v cerkev. Mogočno je korakala po travnati stezi sredi bilja in cvetja in oko se ji je oziralo na vse strani, če ljudje kaj gledajo, da gre Ivanka prvič v cerkev — sama — nihče je ne nese — in novo obleko ima — rdeče križasto. In k šmarnicam gre, ne k tistim, ki rastejo v gozdu, ampak k takim, ki se vidijo samo v cerkvi in ki so trikrat, štirikrat... desetkrat... stokrat lepše kakor one v gozdu.

Blizu cerkve naleti na sestrico Nežiko.

»Tin, tin, tin, tintintintintin tin, tin, tin!«

In še enkrat tako, samo malo bolj drugačen glas je bil, in še enkrat, in spet je bil drugačen glas. Še nikoli ni Ivanka slišala zvonjenja — kaj zvonjenja! — pritrkavanja tako od blizu. Ali ni že to nekaj lepega! Kako bo šele v cerkvi!

Stopila je v cerkev. Kako lepo! Vse lepše kakor v domači hiši. Joj, tako visoka je cerkev; nihče ji ne more doseči do stropa. In tako dolga in visoka okna ima! Pa toliko ljudi je v cerkvi, in oh, koliko otrok! Vsi so zbrani na enem mestu, vsi gledajo v cvetje, ki ga je toliko ravno tam, kjer so otroci. A vsi so mirni, tihi in nihče ne trga tistega cvetja. Seveda šmarnic ne sme v cerkvi nihče trgati. Kaj bi pa Marija rekla! Gotovo bi ji ne bilo prav.

Zvonček je zapel... Kaj bo zdaj? Muzika, pa kakšna! In petje tam nekje daleč zadaj in visoko pod stropom. Kdo neki poje v cerkvi? Pa vendar ne angelčki? Lepo je, naj poje, kdor hoče.

Petje utihne. Nekdo — Ivanka ga še ne pozna — nekaj govori. Ivanka ga ne razume. Prav nič ne ve, kaj pravi. Rajši bi videla, da bi bil tiho in da bi spet

angelčki zapeli. Pa je res oni nehal govoriti in spet se je oglasila muzika in spet je zadonelo petje.

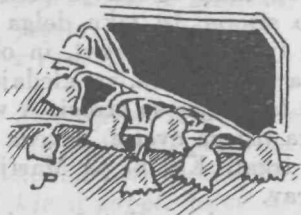
In spet nov prizor.

Zvonček je zapel in skozi nizka vrata so prišli štirje fantki. Rdeča oblačila imajo, bele srajčke po vrhu, okrog vratu pa spet rdeče ovratnike. Za njimi pa stopa velik mož.

»Poglej, to so gospod!« je Ivanki narahlo pošepetala Nežika. Ivanka pa — reva — ne ve, ali bi gledala naprej, gospoda in fantke okrog njega, ali bi gledala nazaj, odkod to lepo petje? Ali naj bi štela lučke, ki gore ob Mariji na oltarju, druge pa vise v zraku, na lustrih — vseh skupaj je gotovo toliko, kolikor zvezd na nebu. Ivanka jih z vso svojo učenostjo ne more prešteti. Saj bi bilo še. Nežiki težko.

No, pa Nežika jih ne šteje, Nežika moli kakor drugi ljudje. Ivanka pa ne zna, pa tudi ne more, ker vidi in sliši preveč lepega naenkrat. Ivanka misli samo na to, kaj bo doma mami najprvo povedala. Prav gotovo o petju, o angelčkih, o lučkah, ki jih je bilo toliko, pa tako lepo so gorele, pa o malih gospodkih, ki so tako lepi v rdečih oblekah in v belih srajčkah.

Za teden dni bo dosti kramljanja in vpraševanja. Niti mama niti Nežika, pa še ata in Ivan povrhu ne bodo mogli ustreči Ivankini radovednosti...



Lea Fatur:

Divji mož in razvajena otroka.

Divji mož živi v duplini pod Ivanjo gorō in je ves porasel, ves črn in strašen. Hodi oprt na debelo palico, lomasti po orehih in lešnikih, po jablanah in hruškah. Opoldne zakuri pod velikim kotlom in si skuha močnik. Vsakega, ki gre mimo, povabi na kosilo — pa gorje mu, kdor ne jé njegovega močnika! Kar pobije ga divji mož s tisto strašno gorjačo.

Vselej, kadar skuha svoj močnik, zatuli, da se sliši po gorah okrog: »Močnik je kuhan.« Pastirji, ki so v varni razdalji od divjega moža, se mu smejejo: »Če je kuhan, pa ga jej!« Kdor mu pa pride preblizu gorjače, požira po sili njegov nezabeljeni in neslani močnik.

Nekoč sta prišla po gozdu otroka ubogega drvarja, Minica in Jurček. Nabirala sta gobe. Bila sta lačna in hitela sta v kraj, odkoder je prišel glas, da je močnik skuhan. Nič se nista ustrašila divjega moža. Nič nista pogledala črne lesene žlice; nič nista čutila, da je močnik neslan in nezabeljen. Kar izpraznila sta kotel in se lepo zahvalila: »Bog ti povrni, stric divji mož!«

Vesel je bil divji mož teh dveh otrok. Napolnil jima je žepe in torbo z orehi in lešniki in je rekel: »Povsod bosta vidva lahko izhajala, ker nista razvajena. Bog nam daj še dosti takih otrok!«

Minica in Jurček sta odkorakala vesela in pripovedovala doma o dobrem močniku pri divjem možu.

Dan zatem, ko je nahranil divji mož drvarjeva otroka, sta se pa zgubila v gozdu otroka premožnega trgovca iz mesta, Rade in Ivka. Prišla sta bila s starši na izlet in sta se, neubogljiva in nemirna, oddaljila od svoje družbe. Dolgo sta hodila po gozdu, pojedla vse sladkarije, pozobala, kar sta našla jagod, in postala sta hudo lačna. Kar zaslišita klic od daleč:

»Močnik je kuhan! Prav dober močnik, zaroštan in z jabolki kakor za gospodo v mestu!«

Rade in Ivka sta slišala smeh in odgovor pastirjev z gore: »Če je močnik kuhan, ga pa jej!« Nista pa vedela, kako je stvar zasukana: hitela sta za glasom in zagledala črnega poraslega moža, ki je mešal močnik z veliko polentačo.

»Jej, kako je grd!« je zastokala Ivka. — »Kakšen mora le biti močnik, ki ga kuha tak kuhar!« je zavihal Rade svoj nosek. Prešel je obema ves glad. Divji mož pa je zavihтел polentačo in vabil: »Le bliže, otroka! Včeraj sta mi izpraznila drvarjeva dva kotel, da mi ni ostalo toliko, da bi bil obliznil žlico. Danes sem pa skuhal več in boljšega — še doma nimata takšnega!«

Dal je tudi tema črni leseni žlici. Ivka se je namrdnila: »Ali je že kdaj umila vaša kuharica to žlico?« Pa je Ivka brisala in drgnila žlico z belim robcem. Segla je v močnik in se stresla: »Fej, kaka brozga je to!«

Divji mož je vzrasel: »Poznam vaju, razvajenca! Nobena jed vama ni doma vseč in nobena kuharica ne more obstati pri vas, ker sta ata in mama predobra in pustita, da si izbirata jedi in da ne jesta iz same prevzetnosti. „Ne maram!“ — „Nočem!“ se kremžita pri kosilu, se cmerita pri večerji. Vse življenje bosta v sitnost sebi in drugim; najboljše zdravilo za vaju želodec je post.«

Pa ju je nabil in je pojedel sam ves močnik. Na pol mrtva so dobili zvečer starši otroka in spravili domov.



Gustav Strniša:

Krt.

Rdeča detelja žari,
oče krt jo opazuje;
kakor plamen cvet gori:
»To je lučka,« krt modruje.

In že deteljo je vzel,
v mračni rov jo je zavlekel,
kazal deci jo vesel,
niti suknjice ni slekel.

Lučka pa gorela ni,
rov temačen je ostal;
»Veter jo je vpihnil mi,«
oče krt je modroval.

Janko Polák:

Ob zibelki.

Detece moje,	Dete, tvoj očka
srček moj zlati,	nima cekinov,
kadar te zibljem,	pač pa še nekaj
moram jokati.	hčeric in sinov.

Kaj ti bo, dete,	Ali, če Bogec
tvoja lepota?	da ti poštenje,
Trnjeva bodo	lepo le bode
vsa tvoja pota.	tvoje življenje.

Kaj bi jokalo,
srcece zlato,
da le v poštenju
bodeš bogato!

Puci in muc!



»Miš bo!«



»Kdo je pa to?«



»Oho! čakaj me no!«



Bogomil:

Ljubi Marijini otroci!

V mesecu majniku praznujemo binkoštni praznik, ki je praznik svetega Duha. Na ta praznik delé škofje vsak v svoji škofijski cerkvi zakrament svete birme.

Ali ne bo prav, če se ta mesec malo pomenimo o sveti birmi? Zakrament svete birme prejmemo samo enkrat v življenju. Žal, da se takrat mnogi bolj zanimajo za darove botrov kakor za milosti in darove svetega Duha, ki jih prejmemo pri sveti birmi. Mnogim le nova obleka plava pred očmi in seveda neizogibna ura, polna ruta sladkarij in bogato botrinjsko darilo v denarju; vsa ta množina posvetnosti zatemnjuje misel na duhovne darove svete birme.

Zdaj, ko je dan svete birme že davno za nami in je tudi misel na bogate darove vsaj deloma že zamrla, se spomnimo, kaj nam je dal Bog pri sveti birmi.

Posvečujoča milost božja se je nam pomnožila. Zakaj? Ali še veste, v katero vrsto zakramentov spada sveta birma? Če ste že pozabili, kar katekizem v roke, pa ponovite!

Prejeli ste pri sveti birmi tudi posebno milost, da morete sveto vero stanovitno spoznavati in po njej živeti. Kaj pomeni ta milost za sedanji čas, ko se tako mnogi svoje edino prave vere iz strahu pred ljudmi sramujejo, ko se ne upajo živeti po sveti veri, si lahko vsaj malo mislite in predstavljate.

Prizadevajte si, da boste sveto vero res čimdalje bolj spoznavali. Zato se nikdar ne sramujte tiste drobne knjižice, ki ji pravite katekizem. Če boste šli v službo,

naj gre z vami; če boste šli kdaj za kruhom na Nemško, na Francosko, če jo boste mahnili v Ameriko, v Kanado ali v Argentino: katekizem naj gre z vami! Prebirajte ga, njegova beseda naj vam v tujini nadomestuje besedo domačega dušnega pastirja. Tako boste najlepše sodelovali z milostjo svetega Duha, ki ste jo prejeli pri sveti birmi.

Troplong je bil predsednik francoskega senata, učen mož, pa tudi globoko veren. Ko je ta mož leta 1869. ležal na smrtni postelji in se že skoro boril s smrtjo, je povedal tistim, ki so ga v boleznih obiskali, te-le pomenljive besede: »Mnogo sem bral, dosti se učil, dolgo sem živel in zdaj ob pogledu na smrt priznavam, da je katekizem edina resnica.«

Pomislimo še tudi na tisto milost, ki jo nam razodeva neizbrisno znamenje svete birme: vojaki Kristusovi smo!

Na čelu nas je prekrižala škofova roka s sveto krizmo, naših lic so se pritaknili prsti njegovih rok in s tem znamenjem smo prejeli opomin, naj se nikdar ne sramujemo, očitno pokazati vero v križanega Jezusa, in če bi morali trpeti za vero tudi zasramovanje in preganjanje, ne smemo kloniti v strahu.

Spominjamo vas pri tej priliki na besede tistih zamorskih deklic, katerih junaško ljubezen do Jezusa vam je »Angelček« že enkrat obširneje popisal. Morebiti se še spominjate tistega opisa? Štiri zamorske deklice so šle na pet dni dolgo pot do katoliškega misijonarja, samo zato, da so prejele sveto obhajilo na velikonočni praznik. Njih poganski oče jih je zato kruto pretepel. Celo misijonarju se je zdelo, da so deklice preveč trpele, in jim je svetoval, naj bi bile rajši ostale doma. »Kaj?« mu reče najmlajša deklica Marija Roza, »kako, oče? Ti tako govoriš! Povej nam, kaj bi bil storil ti, ko bi ti bilo treba voliti med udarci in med Jezusom?« Nekoliko potrpet se je ozrl misijonar po tleh in tiho vprašal: »Kaj pa bo, ko se povrnete?« — »Ko se povrnemo, ko se povrnemo,« povzame Kristina. »Tepene bomo. Pa kaj za to? Udarci minejo, Jezus pa ostane.«

Vidite, kaj se pravi trpeti za Jezusa! Mi se pa trpljenja tako bojimo — kaj trpljenja! Celo pred sramotjenjem trepetamo.

Ne pozabimo: Vojaki Kristusovi smo. Naj nas kot vojake svojega ljubljenega Sina čuva, brani in podpira mati Marija!

† Darko Matjašič

učenec II. razreda drž. vadnice v Ljubljani.



Tak je bil pri prvem sv. obhajilu 24. maja 1928, ves lep, duševno in telesno. Po kratki bolezni je 13. marca 1929 zapustil svoje starše, ki žalujejo za njim kot za svojim edinim otrokom. Ustnice so se Darku smehljale, ko je nedolžna duša odšla k Bogu. Marčeva številka letošnjega Angelčka ima med imeni rešilcev tudi Darkovo ime.

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Konjiček.

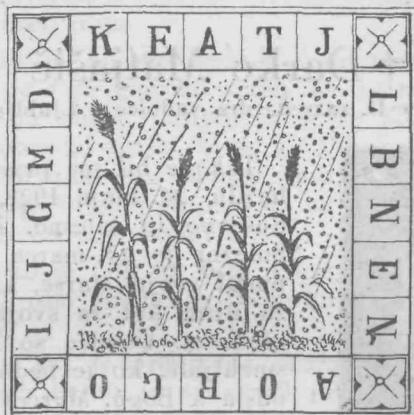
zme-	po	lno-	je	Kar	go-	da-	ni-	pe-
vo.	—	se	to-	—	res	sem	—	mu
zdi	raj	le-	za-	je	vo.	ca	la	Stvar-
čen	me-	ga	ka-	po-	lep-	ša.	ne	raj
če	—	se	ša;	—	kor	pe-	—	sku-
ne	Sre-	ni,	kdo	še	slu-	po-	vče-	ti
a-	gom,	Bo-	li	Soln-	nem	pti-	mu	v po-
gu?	—	bi	lo-	—	a-	mla-	—	je
se	li	dru-	cu	je-	gu?	po-	ček	Ko-

Začni pri zadnjem zlogu in poišči naprej, kakor konjiček skače.

2. Vprašanje.

Zakaj nosimo pozimi temno, poleti pa svetlo obleko?

3. Klasi.



Kaj povedo ti štirje klasi?

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 8. številki.

1. Tajnopis.

Tovarna slamnnikov.

2. Vprašanje.

Škof nosi ob cerkvenih svečanostih na glavi mitro (škofovo kapo), papež tiaro (trojno krono).

3. Pevce.

Začni pri S in vzemi note iste veljave skupaj. Tako dobiš: Spet se je blaga vrnila pomlad.